

„Good things happen outside of our comfort zones.“

(Bear Grylls)

Oblastník VSO

september 2012 č.13

Úvodné slovo

Pozdravujem vás priatelia! Som rád, že vám môžem predstaviť nové číslo nášho oblastného časopisu.

Musím povedať, že čím dlhšie to mám na starosti, tým ťažšie sa mi tie posledné čísla tvoria. Je to zaujímavý fenomén, človek by si myslel, že to pôjde ľahšie... ale nejde ☺

Som preto vďačný všetkým prispievateľom! V tomto čísle sa nám podarilo vytvoriť bohatý mix článkov. Je to jedno z najrozsiahlejších a zároveň aj najpestrejších čísel. Obsahuje napr. najdlhší článok, aký sa kedy v Oblastníku objavil.

Čakajú na Vás témy z histórie, literatúry, duchovna... v rozhovore sa obzrieme za Jamboree, vrátíme sa na oblastný zraz, čo to nové sa dozvieme v novej rubrike o fotografovaní a v zaujímavostiach na vás čakajú

naozaj nadupané príspevky. Nezabudnem ani na príspevky Kruhu dospelých skautov a skautiek, takže môžem povedať, že Oblastník je tu pre každú vekovú kategóriu ☺

Zároveň chcem popriať všetkým radcov, vodcom a činnovníkom veľa skvelých nápadov na skautský program, veľa nezabudnuteľných výletov/chát, veľa odhodlania, vytrvalosti a trpezlivosti pri všetkom, čo vás čaká v novom skautskom roku!

Skočte do toho „celým človekom!“

Yan

Z OBSAHU

Romania – s. 4

Rozhovor – s. 5

Literature – s. 6

Oblastný zraz – s. 9

História – s. 10

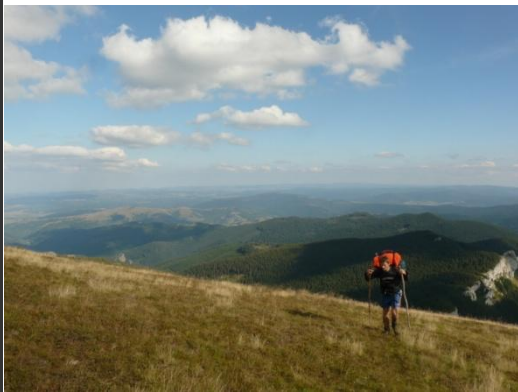
Lego – s. 12-13

Fotografia – s. 14

ROMANIA – everything special!

Nevrlý je skvelý chlap, povedal som si v jeden všedný deň u nás doma na balkóne po prečítaní knihy Karpatské Hry. Vstrebanie aktivít, ktoré človek hrá sám so sebou a vďaka ktorým, ako titul dodáva môže prežiť lepší život, si na revanš vybralo vodopády myšlienkových pochodov o tom, aké by to mohlo byť v divokom Rumunsku s ruksakom na chrbte, ktorého hory táto kniha opisuje.

Varič, varič a bomby, mapa, lístky, forinty a lei, trasa, vibrámy, jedlo, jedlo a poistenie, na prvýkrát, na druhýkrát, do tretice všetko dobré sa v našom prípade nekonalo.. Zatiaľ čo Peťo poctivo všetko šteloval, mne stále vrtalo hlavou prečo sa neideme vyvaliť za tie prachy niekam do Chorvátska, ako by to spravila väčšina, ako to aj spravili tohto roku všetci moji spolužiaci.

Kto však kráča stále s davom, málokedy to dotiahne niekam ďalej a preto sme sa snažili každý pomôcť svojou troškou k spoločnému cieľu. Prejsť naprieč Bihorom a Vladeašou, našimi prvými rumunskými pohoriami.

Z Prešova sme vyrážali skoro ráno plní očakávaní a obáv, pretože bolo potrebné dokúpiť miestenky na niektoré maďarské vlaky, ktoré sme už v Prešove nestihli zohnať. Peniažky sme si doma poctivo zmenili a tak sme verili vo všetko dobré. Osobne som sa trochu desil prestupov, ktorých počet sa dostal skoro až k dvojcifernému číslu, v tomto prípade ale stále rád dôverujem svojím sveta a hlavne maďarských trás známym spoločníkom.

V Miškolci sme vystúpili so širokými úsmevmi a dobrou náladou, ktorú nepokazilo ani celkové neporozumenie

pracovníčok na informačnom centre na stanici, ktoré sa nevedeli dohodnúť, aké miestenky to vlastne potrebujeme (s odstupom času si ani niesom istý, či nám vôbec rozumeli, a to sme mali dokopy celkom slušnú angličtinu). Klinec do rakvy padol vo chvíli, keď nám prišla do celého toho chaosu pomôcť Slovenka s anglicky hovoriacim kamarátom, ktorý ťukajúc si na spánok, celú situáciu zhodnotil slovami: *Boys, this is Hungary, nothing special!*

Zobrali sme sa teda vonku a ušetrené peniažky sme využili na prvé južné pivo. Aby som ale zhrnul dojmy z Maďarska, na železniciach majú pomerne všade veľký chaos a krajina je síce pekná (oblasť Tokaja výnimočne), ale ako správnym Slovákom nám rovina, rovina a rovina moc nesesedla, preto sme sa veľmi potešili, keď sme zbadali prvé rumunské hory. Kontrola na hraniciach prebehla hladko a skoro som ani nestihol podojedať svoje vlakové fornety z košickej stanice a už sme stáli na oradeiskej stanici v Rumunsku.

Nasledovalo veľmi príjemné prekvapenie v podobe čistej stanice a na pohľad veľmi pekného mesta, ktoré sme už vo vlaku odsúdili pre pochmúrny vzhľad a čmúdiace komíny. Zmenáreň bola hneď blízko a tak sme sa veľmi skoro mohli vytešovať z 90tich lei, ktoré mali pre nás exotické plastové znaky. Trochu nás vydesila teta v informačnom centre ktorá nás povzbudila vetou, že náš vlak je „bad train“, no veľký ohľad sme nebrali a čakali sme na zistenom nástupišti, kde sme sa hneď spoznali s prvým Rumunom, ošumelým ale veselým dedečkom, ktorému sme nerozumeli ani mákké i.

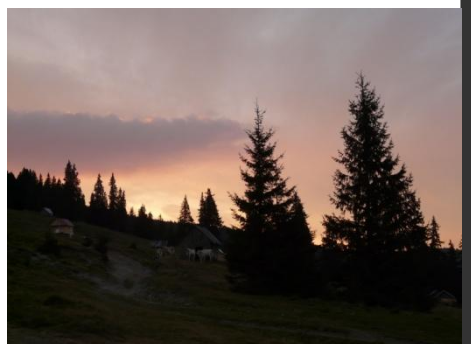
Vďaka nášmu nasledujúcemu tragáčiku (ktorý bol nakoniec celkom good train) sme mohli spoznať aj trochu pravej tváre Rumunska. Chudoba na nás zakukovala z každej strany, do toho všetkého polorozpadnuté stanice, rozkradnuté socialistické fabriky a bordel. Mám pocit, že o odpadky tam nikto nedbá.

Stalo sa bežnou praxou vyhadzovať plechovky a plastové fľašky vonku, načo sme stihli prísť za hodinu a pol jazdy.

Táto železničná spoločnosť musela byť celkom stratová, keďže sme išli vyše tretinu cesty prakticky sami, ale celkom nám to vyhovovalo. Vlak nás vyhodil podľa plánu v Sudrigiu a my sme sa začali zmierovať s nepríjemným pocitom, že odteraz už len po vlastných. Rumunsko nás tu opäť prekvapilo dobrými cestami a luxusnými autami, čo bolo pekné, ale našou starosťou bolo kde sa zložíme na prvú noc odpočinku.

Zakotvili sme neďaleko cesty na vyprahlej planine čo bola do kosti ohlodaná stádami pasúcich sa kráv, ktoré tam v tej chvíli našťastie neboli a tomu čo po sebe nechali sme sa snažili poctivo vyhnúť. Vlastne si myslím, že kravy, ovce a bačovia nás sprevádzali po celej ceste a lajná boli totálne všade. Väčšinou našťastie už vyschnuté.

Noc sme strávili v poriadku, zloději a zbojníci, pred ktorými nás varovali naše mamky nás nechali vyspať, začo sme boli veľmi vďační. Prvý náročný deň nadišiel a my sme už skoro ráno boli na ceste do Pietroaše. Keďže sme šli po celkom frekventovanom ťahu, pre srandu sme dvíhali palce hore, veď čo ak by náhodou. (aká je pravdepodobnosť že na Slovensku stopnú auto štyria zanedbaní tuláci so špinavými topánkami? v Rumunsku sa nám to podarilo hneď tri krát) A tak sa stalo že sa nám pošťastilo a milý chlapík nám ušetril 10 km nezáživnej trasy a priviezol nás priamo k obchodu v cieľovej dedinke.

Po pomerne veľkom nákupe domácich dobrôt za pomerne málo peniažkov sme sa vybrali ďalej. Cestou sme ešte skočili do neďalekej tyrkysovej riečky zmyť pot a špinu a zbytok dňa nám zbehol veľmi rýchlo. Konečne sme spoznali na vlastné oči krásy toho, čo sme si doma predstavovali. Vodopády, jaskyne, lesy a zeleň až sa nám krútila hlava. Z návalu nadšenia sa nám kráčalo aj do kopca celkom rýchlo a s úsmevom na perách sme sa pýtali všetkých okoloidúcich bačov a ľudí na smer, často aj keď sme vedeli, že ideme správne. Ku koncu dňa sme dostávali závraty z útesov, ku ktorým sme sa dostali skoro ani neviem ako.

Podvečer sa naše putovanie zastavilo na horskej lúčke a evidentnej bačovskej odpočivárni pojane florinor, kde sme zahodili ruksaky a cítili sa voľní. S entuziazmom do varenia na ohníku, stavania stanov, umývania zubov a aj iných bežných činností, ktoré sa v strede rumunského lesa pre nás stali zážitkom. Trochu sme sa ešte v noci ponaháňali so zvieratkami, ktoré nám nedali spať a rúkali ako divé, no akonáhle prestali, spali sme ako zarezaní.

Ráno nás zobudili kravičky pasúce sa meter od stanu, milý bača nás ešte stihol obdариť krivým úsmevom a mohli sme vyraziť. V šľapaní do kopca sme sa venovali každým svojim myšlienkam, aby sme nemrhali dychom a po v celku dosť náročnom a dlhom výstupe sme sa ocitli pred dierou gigantických rozmerov, na dne ktorej bol udržaný už asi veľmi starý sneh. Dali sme si rýchly obed a pustili sa cestou dolu. Na mnohých miestach som sa pristihol ako porovnávam našu trasu s rôznymi tatranskými túrami.

Takto to šlo dookola a predsa nikdy nie rovnako. S partiou kamarátov zažijete počas takýchto ciest ne jeden úsmevný zážitok. Po prekonaní nebezpečného zostupu, počas ktorého sme sa vyhýbali z hora padajúcim skalám, sme sa dostali ku gigantickej „skalnej bráne“, jednej z najväčších v Európe, ktorú sme od hora nadol poctivo prelozili a žasli sme nad jej majestátnosťou.

Z davu nemeckých turistov sme sa pobrali ďalej po rebríkoch a pomocných reťaziach hore strmým kopcom až k celkom mainstreamovému turistickému kempu, kde sa nám podarilo opraviť pokazený varič a ochutnúť miestne špeciality. Na noc sme zakotvili na plošine Padiš, kde sme pred nočným variacim a staviacim rituálom pokecali s partiou Čechov, ktorí sa dobre zabavili nad našou otázkou: Kde by sa tu dalo umyť a poslali nás k maličkému a kvalitne špinavého potôčiku. V noci sme opäť dali dobrú noc líškam, ktorých bolo navôkol neúrekom.

Skladanie stanov, zahrabávanie ohníka, zúbky opláchnuť a opäť pol sekundy hrôzy pri nakladaní ruksaku na chrbát, ktorý bol ale našťastie každým dňom ľahší. Na cestu nám zasvietilo slniečko a v ideálnych cca. 20 stupňoch sme sa opäť vybrali na cestu. V polovici dňa po obede a dobrom pocite z prebádanej jaskyne prišlo na prvé blúdenie, kedy sme sa stratili na dne obrie ho kaňonu, v

ktorom tiekla neznesiteľne studená voda, načo sme prišli chodiac bosí, zatiaľ čo vibrámy sme v niektorých chvíľach mali pripútané k batohu. Nakoniec sme ale odhadli správnu trasu a po nekonečnom stúpaní sa vytrepali až na hrebeň Vladeaše, kde sa nám otvorila čarovná polianka.

Sily nás vďaka výdatnej malinovo čučoriedkovej hostine neopustili a tak sme sa pobrali po opustenom pohorí ďalej. Už sa mi pomaly začalo zahmlievať pred očami, keď sme znenazdajky narazili na drevenú „perníkovú“ chalúпку, pri ktorej nás vítal pozdravom buna sierra starý bači. Žasli sme nad celou tou idilickou situáciou, ako si tu vedú ľudia na takomto „Bohu za chrbtom“ mieste svoj život. Neďaleko sme našli pre nás podstatný prameň a tak sme doplnili zásoby, pomohli stareнке nabráť vodu a postavili stany na tom najmäkšom machu aký som kedy videl. Noc bola síce pohodlná, ale studená.

Po dovarení práškových raňajok a iných pofidérnych urob potravín, ktoré mi už riadne žrali nervy sme sa teda nasledujúce ráno vybrali k spomínanému domčeku s prosbou na perách, či by sa pre nás nenašiel nejaký syr. Tu sa ukázal ako veľmi užitočný Peťov slovník. Stará babuška s úsmevom zmizla v chajde a už aj nám na stôl vynášala najrôznejšie domáce dobroty. Tvarohy, syry, bryndzu, zeleninu polievku i kukuričnú kašu. - „merci, merci“, ďakovali sme koľko nám hrdlo dalo a ochutnávali.

Retrospektívne tomu odmietam uveriť, ako sa stará Rumunka s radosťou podelila aj o to málo čo má a ešte aj odmietla ponúkané peniaze. Celý čas pritom hovorila po rumunsky, no nič sme nerozumeli. S ťažkým srdcom sme teda opustili babičku a po malinami lemovanej ceste sme sa vybrali k najväčšiemu vrcholu Vladeaši. Očvachtali sme sa v ďalšom horskom bandžúriku a urobili sme si aj peknú a kvalitne náročnú obchádzku, no boli sme radi, keď sme dorazili k najväčšiemu a koniec koncov aj poslednému stúpaniu celého tripu. Na vrchole sme sa prepotení riadne vybláznili, porobili kopec fotiek a vstrebávali výhľady na každú stranu.

Večer po zostupe sa mi už riadne ozvali otlaky na nohách a tak som bol rád, že sa pri bačovskej centrále môžeme zložiť a začať vybaľovacie rituály, navyše pokrmy od rumunskej babičky mi vôbec nesadli na žalúdok.

Takto sa nám výletík chýlil ku koncu, posledné smutné pohľady za kravičkami a psíkmi a predposledný deň sme už kráčali po asfaltke smer Sacuieu a napokon Bologna. Od Bology, odkiaľ nám šiel do Oradei vlak, nás ale ešte delilo skoro 20 kilometrov asfaltky, na ktoré sme ani nechceli pomyslieť a s úsmevmi sme celý špinavý spotený a zanedbaný zastavovali každé auto čo prišlo pod ruku.

Chlapík v hneď prvom aute na hlavnom ťahu sa len pousmial a súhlasil, že nás teda do tej Bology vezme. V aute sme sa len smiali nad tým, aké máme šťastie. Foto s naším šoférom a pri Bologe sme už hltali sačkové znenávidené kura na paprike. Po chvíľkovom oddychu nás napadlo, že namiesto vybaľovania sa po zbytok dňa vybehne na cestu a skúsime to stopnúť až do Oradei.

Štyria, 90 kilometrov, veľké ruksaky. Pravdepodobnosť? Po 10 minútach na schopnom mieste, nám zastavilo 9 miestne auto. Nonsenc, ale šťastní sme sedeli v rozhorúčenom aute a ja som s hlavou opretou o sklo dával neuveriteľne rád odpočinúť svojím nohám. Po zbesilej jazde sme vystúpili na predmestí Oradei a nemali šajnu, čo budeme robiť a kde budeme spať. Dobrá nálada nás neobišla, čo bolo najskôr kľúčom úspechu. Pozitívne myslenie privolalo zázrak. Len tak z rukáva som na prvého cyklistu čo šiel okolo vybehol a poprosil, či by nám nemohol povedať kadiaľ sa dostaneme na stanicu. Po krátkom rozhovore odkiaľ ideme a čo máme v pláne chlapík povedal, *Let's go to pizza*.

Zopár lei nám ešte ostalo a tak nám náš nový kamarát, ktorý sa ukázal ako veľmi slušný sprievodca Oradeou, ukázal celkom luxusnú talianskú reštauráciu. Náhodné posedenie sa razom zmenilo na jeden z najinšpiratívnejších rozhovorov, aké som kedy viedol, o Bohu, o svete, o Rumunsku... O všetkom.

Po troch hodinách nadšeného počúvania a vychutnávania si pizze, ktorá bola po týždni našim prvým normálnym jedlom sme vybrali peňaženky. „*No no, thats on me.*“ Naše protesty odbil kývnutím ruky a vysvetlil nám, že pre neho je to radosť a jediný, komu máme ďakovať je Boh.

Tak trochu sme sa pozabudli, že by nám trebalo vyriešiť spanie. Náš nový kamarát zachytil túto vetu a hneď sa ponúkol že nám ukáže, kde by sme to mohli poriešiť. Vzal nás naprieč nočnou nádherne vysvetlenou Oradeou hore nad mesto, kde sme sa uložili v miestnom parku, s výhľadom na celé mesto. Chlapík odišiel a povedal, že ráno príde aby nám ešte čo-to poukazoval. Večer sme spokojne

lebedili v spacákoch a pozorovali hviezdy. Veselo sme vykecávali a smiali sa nášmu šťastiu.

Posledný rumunský deň prebehol ideálne. Ako povedal náš Rumun, ráno po nás prišiel, poukazoval nám celú Oradeu aj trh, ktorý vyzeral ako predmestie Dillí. Všetko čo sme videli sme fotili a nenásytne hltali. Chlapík nám ešte vybavil vlak bez miestieniek takže sme ušetrili a vo vlaku späť sa skvelo pohostili. Po x prestupoch a vlakových dobrodružstvách sme okolo desiatej večer dorazili do Prešova.

Snažil som sa vyhnúť otrepaným frázam, ale.. čo dodať? Je ťažké, opísať zážitky, ktoré nás celou cestou sprevádzali. Doma nás pripravovali na zlodejov a cigánov a vojnové stavy a my sme zažili len ochotných, štedrých a usmievavých ľudí. Cestujte, objavujte a pamätajte: Kto sa bojí, je jednou nohou v hnoji.

Kovi

foto: Kovi, Špeter, Pali, Benji

Vedeli ste, že...

V Rumunsku žije 40 % celkovej populácie vlka európskeho a 60 % populácie medveďa hnedého. Podobne, takmer polovica z európskej populácie rysa ostrovida žije práve tu.

K bohatstvu rumunskej prírody patrí aj 8000 jaskýň prevažne na juhozápade Karpát a najväčšie množstvo minerálnych prameňov v Európe.

Transylvánia, preslávená románom Brama Stokera o kniežati Drakula, je historicky najhodnotnejšou a najcivilizovanejšou oblasťou Rumunska.

Bukurešť je skutočne kontroverzným mestom, cestovateľmi označovaný ako „Paríž východu“, ale aj „peklo na zemi“. Z jeho elegancie na začiatku 20. storočia ostali len široké bulváry s prázdnyimi výkladmi, komunistický režim pridal obrovské predmestia plné panelových sídlisk a atrakciu, ktorá nenechá nikoho chladným – monštruózný Palác ľudu.

Gepard na Jamboree

O svojich skúsenostiach, zážitkoch a pohľadoch na 11. stredoeurópske Jamboree, ktoré sa konalo v auguste v Kráľovej Lehote sa s nami podelil charizmatiký mladý vodca Gepard zo 49. zboru Geronimo Prešov.

O: Aká bola Tvoja motivácia zúčastniť sa Jamboree?

G: Keďže som sa dovtedy nikdy nemal možnosť zúčastniť sa žiadneho jamboree a toto bola príležitosť tak som dlho neváhal nad tým či to využiť a konečne na vlastnej koži zažiť čo to je to povestné Jamboree. V podstate presne neviem či som mal nejako vyhradenú motiváciu prečo tam chcem ísť, myšlienka byť členom staffu pri takejto väčšej akcii ma nadchla a proste som tam musel ísť.

O: Svoju účasť na Jamboree si spojil so službou, aká bola Tvoja úloha/workshop?

G: Do dotazníka pri registrácii každý zaškrtnol určité zručnosti, ktorými disponuje a na základe toho nás potom prideľovali k jednotlivým sekciám. Programová sekcia Scout, v ktorej som bol zaradený bola rozdelená na dve časti: skautská prax a tradičné remeslá. Ja som bol predstaviteľom košíkárstva pri remeslách. Takže mojou úlohou bolo naučiť účastníkov, ktorí prišli na môj workshop pliesť košíky z pedigu. Čiže som si 5 dní máčal ruky vo vode s prútim...

O: Ako to dopadlo? Bol záujem zo strany účastníkov o Tvoj workshop?

G: Tak nechcem sa chváliť, ale o prútikárstvo spolu s drevorezbou bol najväčší záujem spomedzi ponúkaných aktivít v našom bloku.

Ale nechcem krivdiť tkáčstvu alebo kováčstvu, tam mali tiež ľudí, my sme im ich len úspešne kradli. Na jednej strane ma to tešilo, ale na druhej to pre mňa znamenalo častokrát ťahať nadčasy a vo voľnom čase dovysvetľovať účastníkom (ale aj staffákam) techniku pletenia, máčať prútie, ale čo človek neurobí pre nich keď ich to tak bavilo. Ale samozrejme aj ja som bol rád že som ich mohol niečo nové naučiť.

O: Ako sa podľa Teba ujala téma Jamboree - zaži živly? Ktorý živél Teba najviac oslovil?

G: K tejto téme sa mi je ťažko vyjadrovať, ale úprimne si myslím že samotný nápad ponúkal oveľa viac možností ako ich v skutočnosti bolo. Ale to už narážam na ceremoniály a tieto veci, ku ktorým sa vyjadrim nižšie.

O: Čo sa Ti na Jamboree najviac páčilo, čo Ťa najviac oslovilo?

G: Veľmi som si užíval atmosféru, ktorá vznikla medzi staffákmi z

našej sekcie, naozaj som mal miestami pocit, že sa poznáme roky, tajné grilovačky nad vyhňou u kováča Rikiho, alebo že sa mi snili také veľké malé sny: zaplieskal som si bičom, skúsil som si kovať...v podstate blbosti no pre mňa to malo veľký prínos.

O: V čom malo podľa Teba Jamboree nedostatky?

G: Program. Program, program a ešte program. A skoro by som zabudol na program. Nemyslím teraz na programové bloky ale na úvodný ceremoniál, prvá časť bola fajn ale potom údajné oznámenie sa s miestom bolo z môjho pohľadu totálne fiasko. Vymýšľal to jeden človek asi hodinu pred ceremoniálom, jednoducho tieto spoločné slávnostné časti, od ktorých väčšina očakávala niečo extra, boli prepadákom. Chcelo to viac prípravy a hlavne viac hláv na vymýšľanie.

O: Ako hodnotíš celkovú atmosféru na Jamboree?

G: Som spokojný, bolo to také rodinnejšie a to tomu pridalo istý špecifický ráz. Pre mňa nezabudnuteľné. Určite chcem ísť do staffu aj o dva roky do Česka. A odporúčam všetkým, ktorí majú v sebe aspoň kúsok dobrodružného srdca.

Zhovárал sa **Yan**
foto: internet

Zaujímavosti z Jamboree

Najteplejšie miesto na jamboree bola kováčska vyhňa, kde bolo 1 500°C.

Až deviatim ľuďom sa podarilo zapáliť oheň pomocou luku a dreva.

Na drevorezbe bolo až 27 úrazov počas 2 dní.
Pedig rastie 40 cm za deň.

Na výrobu košíkov sa spotrebovalo 1052 metrov Pedigu.

Za 4 dni sa odpracovalo 3 234 dobrovoľníckych hodín. Naša práca mala hodnotu 15 523 eur

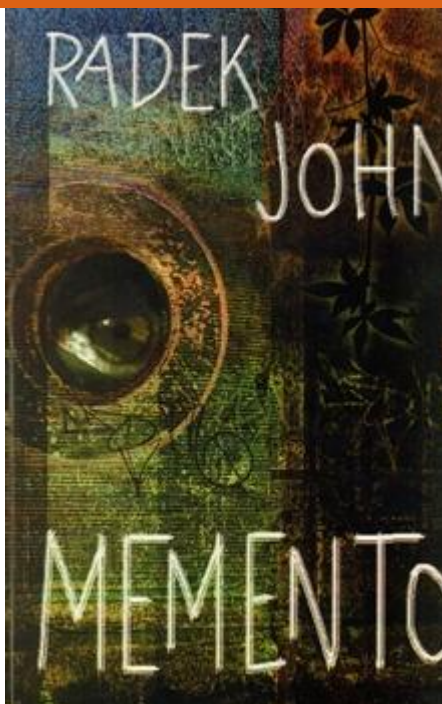
Denne sa na Jamboree vypilo priemerne 500 litrov čaju.

Memento by Radek John

„Memento“ - trochu strašidelný názov pre knihu (v preklade: varovanie). Zvlášť od českého publicistu a v posledných rokoch aj politika. Čakala by som niečo vtipné. Čo už ale môže vyvolať úsmev na tvári, ak sa jedná o príbeh mladého narkomana.?

Michal Otava (hlavná postava) nám retrospektívne odhaľuje, čo ho zviedlo k drogám, ako sa z neho stal najlepší varič „perniku“ v Prahe, opisuje svoje abstáky a vzťahy medzi ostatnými narkomanmi... na prvý pohľad veľmi jednoduchý príbeh. Chlapec sa dostane kvôli nešťastnej láske do zlej partie, kde sa stane závislým. Keďže nemá peniaze na drogy, tak sa uchýli ku krádežiam, opakovane je súdený, trestaný a aj tak sa vždy vráti k omamnej látke. Príbeh nič moc, ja viem. Také klišé. Mňa však zaujalo niečo iné (a nebude to len tým, že istý čas svojho života som doslova hltala literatúru tematicky zameranú na toxikomániu).

Prečo sa to všetko stalo Michalovi? Bolo to kvôli príliš prísnemu otcovi a priveľmi milujúcej matke? Bolo to kvôli nešťastnej láske? Bol to prejav rebélie proti socialistickej spoločnosti? Mohol za to umelo vyvolaný pocit bezpečia, že Československo nemá problém s drogami? (áno, zámerne bola táto téma spoločnosťou ignorovaná, a preto sa obyvatelia cítili bezpečne... alebo čo oko nevidí, to srdce nebolí?) Psychologických dôvodov bolo hneď niekoľko, no nechcem ich tu pitvať – myslím, že každý si po prečítaní urobí vlastný záver.

Pre mňa je nesmierne zaujímavý pohľad na jazykovú stránku. Nebojte, nebudem tu rozoberať slovné druhy, skôr spôsob, akým autor zachytil reč tejto špecifickej skupiny ľudí. Fascinuje ma ich slang a argot. (argot je utajená reč istej sociálnej skupiny ľudí, kedy používajú „bežné“ slová na označenie nejakého predmetu tak, aby to nikto iný nerozumel tomu, čo povedali, napr. „perník“- pervitín). A tie krátke úsečné vety! Jedna báseň! Miestami som aj podozrievala autora, že si to sám vyskúšal, a preto to vie tak dokumentárne zachytiť. Ako sám deklaruje, tak on bol iba ten, kto to prerozprával, zmenil mená a ponúkol svetu tento román. Nechcem a ani nebudem opisovať detaily, bolo by to zbytočné. Veď kniha nie je len o písmenkách na papieri, ale aj o pocite, ktorý vyvolá po prečítaní ;)

Na záver by som chcela povedať, že nemám rada happy-endy. Oveľa radšej mám, keď sa hrdinovi niečo nečakané stane a neprežije to, a nie to otrepané „...a žili šťastne, až kým nepomreli“ (teda okrem rozprávok! Tam to musí byť ☐) Ale tu je tento koniec nečakaný, aj na mňa... po dočítaní som ostala sedieť nad knihou a chvíľu mi trvalo, kým som pochopila, čo sa vlastne stalo...

Ešte niečo by som si priala – namiesto niekedy nudných školských výchovných preventívnych diskusií by som odporúčala deckám prečítať Memento. A aj rodičom. Dosť dobrý preventívny prostriedok: čítať o zapálených žilách plných vredov, nedoliečených a zahnisaných vpichoch (neodporúčam po dobrom obede). No dosť už, lebo náhodou niekoho ešte odradím.

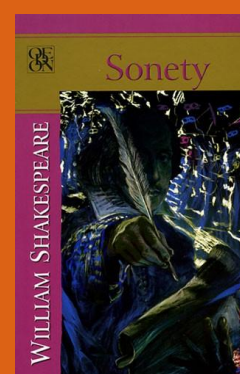
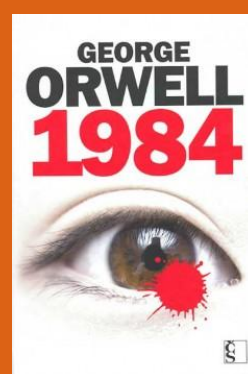
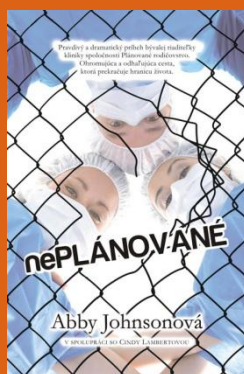
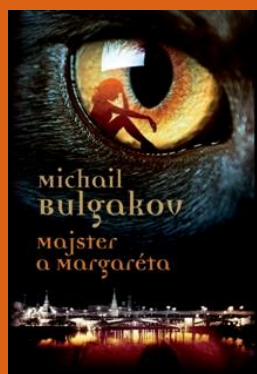
P.S.: Ak niekto naozaj neznáša čítanie, ale chcel by poznať príbeh, tak je aj audioknihana štyroch CD. Treba si len vyhradiť čas asi 5 hodín a pohodlne sa usadiť.

Zuzu

foto: internet

TIP NA KNIHU

Kedy oslávime 100ročnicu skautingu na Slovensku?

So záujmom som si prečítal v prvom tohoročnom Oblastníku článok od Ihličky o storočnici českého skautingu. Áno, storočnici skautingu v Čechách sa venuje značná pozornosť. V samotnom Junáku, či iných skautských organizáciách v ČR, v publikáciách, televízii, tlači, internete, na verejnosti....

A čo my, na Slovensku? Kedy budeme oslavovať storočnicu skautingu? Ešte sme sa nerozhodli.... Nie je nám totiž jasné, čo máme oslavovať. Či vznik prvého skautského oddielu na území dnešného Slovenska, vznik skautingu na slovenskom etnickom princípe, či nebudaj vznik slovenského skautingu podľa štátnopolitickej príslušnosti.

Známy fakt. Prvý skautský oddiel na území dnešnej Slovenskej republiky založil 3. 6.1913 (Kronika Čs.skautingu od B. Břečku zase uvádza dátum 23.5.1913) profesor benediktínskeho gymnázia v Komárne Alexander Karle. Tak znie oficiálny údaj. Máme tento oficiálny údaj brať ako vznik skautingu na Slovensku? Národne uvedomelí odporcovia vyhlásia, že NIE! Aký slovenský skauting? Veď išlo o oddiel v rámci Maďarského skautského zväzu, teda oddiel maďarský. Skautské oddiely vznikali väčšinou na gymnáziách a tie v dobe Aponyiho školských zákonov mohli byť iba maďarské.

Zástancovia tejto teórie zase vyhlásia ÁNO. Veď medzi členmi týchto oddielov boli aj študenti slovenskej národnosti. Slovensko bolo vtedy súčasťou Uhorska a jeho obyvatelia, Slováci a príslušníci iných národov kráľovstva boli tvorcami histórie mohonárodnostného uhorského štátu. Pokiaľ sa na tento problém pozeráme tak, storočnicu by sme mali oslaviť už na budúci rok. Zrejme sa to nestane.... Rok je krátka doba na to, aby sme sa „rozkývali“ a dokázali pripraviť dôstojné oslavy.

Možno Maďarský zväz skautov na Slovensku...možno...

Ďalší medzník histórie skautingu na Slovensku bol rok 1919. V marci 1919 zakladajú v Žiline študenti reálky Ján Vančík a Gejza Khade prvý naozaj slovenský skautský oddiel. Na sv. Juraja 24.4.1919 sa pod vedením kapitána Dunajplavby Alberta Dutku uskutočnil prvý sľub bratislavských skautov na Železnej studničke.

Ďalšie slovenské skautské oddiely potom vznikajú v Martine, Vrútkach, Prešove a inde. Dňa 7.6.1919 bol v Prahe založený Svaz junáku – skautů Republiky Československé, ktorého súčasťou sa stali aj slovenské skautské oddiely. Zase je tu háčik.... Národne uvedomelí odporcovia vyhlásia, NIE! Aký slovenský skauting? Veď išlo o odnož českého skautingu Antonína Benjamína Svojsíka. „Ušil“ ho na české podmienky a niektoré princípy pôvodného britského skautingu sira Roberta Baden Powella si vysvetlil veľmi svojsky. Zástancovia, naopak vyhlásia ÁNO. Veď naozaj išlo skutočne o slovenské skautské oddiely a Slovensko spolu českými krajinami (Čechy, Morava, Sliezsko) a Podkarpatskou Rusou bolo neoddeliteľnou časťou Československej republiky. V tom prípade máme na prípravu dôstojných osláv ešte 7 rokov času.....

Tretí medzník. V dňa 11.11.1945 sa v Žiline konal 1. skautský snem, na ktorom bola založená skautská organizácia SLOVENSKÝ JUNÁK. Tá potom spolu s Českým Junákom na federálnom princípe vytvorila skautskú organizáciu Československý Junák. Skauting na Slovensku vytvoril svoje vlastné národné ústredné orgány, vlastný znak a vo svojom názve mal už prívlastok „slovenský“. Tu už by nemal byť žiadny problém.

Storočnicu oslávime až o 33 rokov, na jej prípravu by možno bolo aj dostatok času. Opozičníci ani tu ale nie sú 100% spokojní, aj keď počet argumentov značne ubúda. Veď bolo to za Československa, kedy Slovensko nemalo svoju štátnosť, išlo o pokračovanie svojského českého skautingu a nakoniec aj tak sme boli len kolektívnym členom Československého Junáka.....

Najlepšie by vyhovoval štvrtý medzník 1.1.1993. Slovenská republika sa stala samostatným štátnym subjektom a členom OSN. SLOVENSKÝ SKAUTING sa stal už reálne samostatnou skautskou organizáciou, členom WOSM, WAGGS, či iných medzinárodných skautských združení ako samostatný a rovnoprávny člen. Tento dátum už nikto nemôže spochybniť. K storočnici nám chýba ešte 81 rokov. Som presvedčený, že máme dostatok času na prípravu veľkolepej oslavy storočnice....

Oldskauti vytvárajú novú tradíciu

Oldskauti vo svojich radoch používajú tento historický čestný názov, avšak vzhľadom na averziu tých mladších, ktorí sa snád' obávajú toho slova „old“ (ale čas je neúprosný a beztak ich to neminie), navonok prijali názov „starší“, ale to niektorým taktiež nevyhovovalo a okrem toho vznikla pre Kruh starších skautov a skautiek nie zrovna obľúbená skratka a nepomohlo ani vloženie malého „a“ (KSSaS). Došlo preto k ďalšej úprave názvu na „dospelí“, čo akceptujú aj tí mladší, takže oficiálny názov teraz znie **Kruh dospelých skautov a skautiek**, takže v skratke je to teraz KDSS.

V sobotu po výdatných raňajkách sme si vypočuli veľmi zaujímavú a pútavú informáciu pracovníka Národného parku Veľká Fatra o okolí, vrátane zaujímavých osobných príhod a poznatkov o stretnutiach s medveďom, ako aj dobrých radách pre pohyb a chovanie v chránenom území. Vychádzka na Príslop a na horské lúky pod Magurou, v krásnom prírodnom prostredí, bola veľmi pekná a bola skutočným duchovným osviežením. Pritom sme si vypočuli aj originálne trávničky a „ujúkanie“, ktoré sa krásne nieslo priestorom a vracalo nádhernou ozvenou. Naše kuchárky nám zatiaľ pripravili výborný obed.

Vynikajúcu zeleninovú polievku sme si nevedeli dosť vynachváliť a veru mnohí si dali dupľu. Ani druhý chod nezostal v hanbe, veď kto by si nepochutil na výbornom mäse na zelenine, ryžou a šalátom. Po sieste sa niektorí venovali výmene skautských skúseností a iní prehliadke anglického parku so vzácnymi drevinami, rybníkmi a oranžériom v Turčianskej Štiavničke. Pod prístreškom za chatou sa už zatiaľ pripravoval kotlíkový guláš. Hodinu po večeri bola poľná skautská rímskokatolícka svätá omša. Vyvrcholením večerného programu bol táborový oheň. Zo štyroch svetových strán ho postupne zapálili Vojto, mladá skautka z Vrútok, Rikitan a Bobor. Príhovor mal predseda KDSS brat Janečka a potom sa už rozozvučali struny gitary aj naše hlasivky. V krásnej bratskej pohode čas rýchlo ubiehal a o polnoci bolo potrebné slávnostný táborák ukončiť.

V nedeľu po raňajkách pokračoval program diskusiou o význame, podstatných črtách a formách oldskautingu, ako aj tradícii a úlohách na tomto úseku pre nasledujúce obdobie. Programové zameranie a úlohy boli potom rozpracované na zasadnutí RDSS. Ide najmä o tieto úlohy:

- monitorovanie, oddiely, kluby, oldskauti,
- očistiť a vysvetľovať pojem „oldskaut“
- styk s médiami
- lesné školy, odborné vzdelávanie
- doriešiť legislatívne vzťahy s ISGF
- vzťahy s náčelníctvom
- storočnica Skautingu na Slovensku

Do databázy prednášateľov boli zaradení: Vojto, Rikitan, Paľo, Alah. Vodcom oddielov a zborov bude poslaná výzva či by bol niekto ochotný prihlásiť sa za lektora.

Po nedeľnom obede, ktorý tvorila opäť výborná polievka, rezeň, zemiaky a uhorkový šalát, bolo ešte hodnotenie podujatia a potom odchod domov.

Vojto
foto: archív KDSS

V dňoch 29.6. – 1.7.2012 uskutočnilo stretnutie na chate za obcou Nolčovo, ktorá leží na pravom brehu Váhu, na úpätí Veľkej Fatry, 11 km východným smerom od Martina. Obec vznikla pravdepodobne v 13. storočí a nachádza sa v ústí Veľkej doliny. Až do 19. storočia sa tu nachádzala poštová stanica, ktorá slúžila ako preprahareň koní pre severnú časť Turca. Potom jej funkciu prevzala Košicko-bohumínska železnica. Teraz vytvára obec novú tradíciu a v tomto roku (13.-14. júla 2012) sa uskutoční už 5. ročník kosenia horských lúk Nolčovská kosa, čím sa vracajú k odkazu predkov z iniciatívy bratrancov Paľa a Jara Milanovcov. Územie je súčasťou Národného parku Veľká Fatra.

V piatok 29. júna sa uskutočnil večerný zoznamovací program za účasti starostu obce a jeho manželky. V príjemnom prostredí sa rozprávalo o tradíciách a pozoruhodnostiach obce a okolia ako aj o bohatých zážitkoch. K tomu boli výborným doplnkom vynikajúce domáce makové a orechové koláče a čaj, ale našlo sa aj niečo tvrdsie.

2. národné Jamboree oldskautov

Miletín, Česká republika

VTIPY

Rudolfovo veselé okienko

- Pán hostinský, hrá tu hudba aj na želanie zákazníkov?
- Áno, hrá.
- Tak, kým sa navečeriam, nech hrajú mariáš.

Do holičského salónu vojde mladík s dlhými masťnými vlasmi. Holič sa ho pýta:

- Budeme aj strihať alebo len vymeníme olej?

Mami, môžem mať na Vianoce psa?
Na to zabudni! Budeš mať kapra ako ostatní.

Žena hovorí mužovi: "Idem na 5 minút k susedke. A hlavne nezabudni
Každú polhodinu pomiešať guláš!"

Synak, hádaj čo som ti priniesol zo služobnej cesty?

- Nič.
- Beťár jeden, zase uhádol!

Viete čo nevie Chuck Norris?
Vyžiť zo slovenského platu.

Ako sa máte ľudia? - žartuje FICO. Dobre. - žartujú ľudia.

Kto píska na ženu po štyridsiatke? Tlakový hrniec.

V jednej novej slovenskej firme sa na nástenke objavil oznam vedenia :

- Váš plat je vaša osobná vec, a nemusíte preto nikomu vešať na nos, koľko u nás zarábate!
- Po niekoľkých dňoch bolo na ozname dopísané:
- Sľubujem, že svoj plat nevyzradím nikomu na svete. Za ten plat sa hanbím tak isto, ako vedenie firmy.

V televízii ukazujú ryby. Ozve sa manžel:

- Mala by si si zobrať príklad z rýb a mlčať.
- Aj ty by si si mal zobrať príklad z rýb a piť iba vodu!

- Aký výsledok mala vaša cesnaková diéta? - spytuje sa lekár pacienta.

- Stratil som 8kg. A všetkých známych.

Do luxusnej reštaurácie v Rusku prídu hostia. Príde čašník a hostia objednávajú:

- Ja by som si dal hovädzí steak.
- Ja by som si dal teľaciu kotletu.
- Ja si prosím kurací špíz.

Čašník sa nakloní do kuchyne a kričí:

- Trikrát mäso.

O tretej ráno búcha spitý muž na dvere svojho bytu. Otvorí mu rozčúlená manželka:

- Teraz sa chodí domov, ty ožran?
- Ti šibeeee, ja som sa len zastavil pre gitaru!

Rudolf

Oblastný zraz 2012

Tohtoročné leto bolo skutočne neobyčajné. Krásne počasie, kopec nádherných miest a chvíľ s priateľmi. No ako každý rok, aj tento krát som sa najviac tešila na posledný prázdninový víkend. Na oblastný zraz. Miestom konania sa stala lúka nad Lačnovom.

Nabalená, no pozitívne naladená som cestovala a rozmyšľala nad tým, čo tohtoročný zraz prinesie a koho tam stretnem. Keď som dorazila spolu s Číňanom a Edisonom na miesto, už tam na nás čakala menšia skupinka roverov. Postupne prichádzali ďalší, no nebolo to 100 ľudí, ani 50, ba ani 30. Boli to však ľudia, ktorých nič neodradilo od toho, aby prišli. Ľudia, ktorých skauting jednoducho baví, objavujú krásy prírody, hľadajú nových priateľov, správnu cestu a dychtia za zážitkami a dobrodružstvom.

Večer sme ako tradične začali zapálením ohňa a menšou zoznamkou, no onedlho sme prešli na niečo akčnejšie. Jasná mesačná noc, vlajky skupín na svojich miestach a šatky za opaskom... bojovka! To bola prvá aktivita. Kolená zelené od trávy? Nevadí! Hlavne že zuby ostali celé. Nasledovali hry pri ohni a debaty. Potom na nás už čakali spacáky a noc, v ktorej by sa nikomu ani len nesnívalo, čo prinesie nasledujúci deň. V sobotu sme sa zobudili do pekného dňa. Začula som, ako niekto číta nájsený odkaz:

„Kedz sce še vi na to dali, i posluchac kus bi sce mali. Hatizak svoj chitro berce, a na vilet še poberce. Čekame vas šickich spolu, u Medzvedza vof brlohu. Pomožce sebe vof každej chvíli, žebi sce i tu jak skauci žili. Šicko šumne popriatajce a na drahu še vidajce. Šumnu drahu, šumni čas, to vam praju obidvojo z nas.“ Ozvali sa hlasy: „Ja nikam nejdzem. Ta ja tu ostavam. Mne še nechce.“ No nič sa nedalo robiť. Zbalili sme si veci, zložili stany a vydali sa na cestu.

Cestou sme skúšali, ako funguje tá Lačnovská záhada (kopec, na ktorom sa nám fľaša rozkotúlala opačným smerom). Do Hermanoviec sme došli okolo trinástej, totálne zničení, spotení a hladní. Záchrana v podobe obeda prišla v pravý čas. Po obede sa začal najlepší blok programu. O aktivitách, na ktoré sme sa mali prihlásiť, sme okrem názvu nič nevedeli.

Niektorí si len trošku zabehali či zaskákali vo vreci, iní sa hrali na krajčirov a tí, ktorí si vybrali aktivity s názvami Apple story, Afrika čorna či Counter strike, skončili mokrí, s ksichtom od nutely alebo ohádzaní pudíngom. Poriadne vybláznení sme mali večer mega dávku kalórií ukrytú v chipsoch a sladkostiach. V noci nás čakala ešte jedna aktivita, pri ktorej sme sa prešli do kostolných priestorov a pri svetle sviečok sme čítali odkaz na zamyslenie.

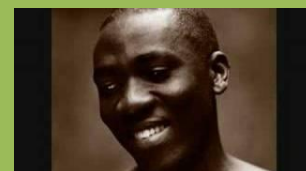
V nedeľu bol deň odchodu a po omši sme sa museli rozlúčiť. Nikomu sa nejako veľmi nechcelo a najradšej by sme tam ostali a vychutnávali si ešte pekné spoločné chvíle plné humoru, no všetko sa raz musí skončiť. Aj preto sú tieto krátke chvíle také vzácne, kvôli nim sme schopní pricestovať niekoľko kilometrov.

Čo dodať na záver? Dúfam že nabudúce prídu aj tí, ktorí tento rok nemohli a bude nás aspoň 100. Už teraz sa teším na Oblastný zraz 2013.

text a foto:
Meňa

MUSIC

<http://www.youtube.com/watch?v=9XcJpzQuB80>

<http://www.youtube.com/watch?v=TselfGCblCI>

<http://www.youtube.com/watch?v=KRFHiBW9RE8>

Ked' východ Slovenska prekročil svoj tieň

Skutočný skautský život by mal systematicky prebiehať v družinách a oddieloch. Všetky ostatné organizačné jednotky sú nádstavbou, ktorá zabezpečuje práve nerušenú činnosť oddielov a ich družín. Na druhej strane, už z ľudskej podstaty vyplýva, že človek sa nemôže izolovať, potrebuje spolupracovať, nadväzovať kontakty, vymieňať si skúsenosti, aj súťažiť. Skauti a skautky v tomto prípade nie sú výnimkou. Preto sa organizujú aj podujatia prekračujúce rámec oddielu, či zborov. Či už sú to podujatia regionálne, oblastné, celoštátne, alebo medzinárodné. Aj v histórii nášho východoslovenského regiónu sa môžeme popýšiť množstvom takýchto podujatí.

Prvým takýmto podujatím boli Skautské slávnosti Košice – Prešov, ktoré sa uskutočnili 29.6. až 1.7.1923. Žiaľ, nepodarilo sa nám zistiť, koľko účastníkov sa slávnosti zúčastnilo. Historické pramene tvrdia, že sa ich zúčastnili skauti a skautky z celého Slovenska, vtedajšej Podkarpatskej Rusi, ba aj z Čiech.

1. zraz Východoslovenskej župy (súčasná obdoba oblastí) sa uskutočnil na Békeffiho chate 16. mája 1926 a zúčastnilo sa 250 účastníkov. Najviac bolo z Košíc a Prešova, nechýbali však oddiely ani z iných častí regiónu.

Koncom apríla 1928 zorganizovali vsl. roveri Dni roverov – skautov v Prešove, ktorých sa zúčastnilo 300 účastníkov z celej republiky. Organizáciou a realizáciou týchto podujatí si východoslovenskí skauti a skautky získali veľmi dobré meno. To sa odzrkadlilo v máji toho istého roku, kedy sa uskutočnili Skautské slávnosti v Prešove a 1. zjazd Východoslovenskej župy.

Zúčastnil sa aj náčelník Zväzu junákov-skautov Republiky Československej A.B. Svojsík, členovia náčelníctva Wiater, Petrů,

členovia Krajinského skautského vedenia a ďalší významní činovníci. Slávností sa zúčastnili napr. skauti z Ružomberka, ktorí do Prešova prišli na bicykloch, či spišskonovoveský skaut Ján Nálepka. Celkove bolo 630 účastníkov.

Náčelník Svojsík v Prešove na Huštáku pred verejnosťou vyznamenával popredných východoslovenských činovníkov, napr. Bečvářa, Ripku, či Uhnákovú. Bolo samozrejmosťou, že pri týchto podujatiach bol vydávaný aj príležitostný skautský odznak. Bohatý bol program týchto slávností. Nechýbali akcie do prírody, kultúrny program, či športové zápolenia. Pri týchto podujatiach nechýbala ani propagácia skautingu pre verejnosť formou sprievodov. V tej dobe sprievod mestom nebol ničím výnimočným a túto formu propagácie využívalo pri rôznych oslavách aj množstvo ďalších organizácií (napr. Sokol, telovýchovné jednoty...)

Činovníci Košíc, aj Prešova boli niekoľkokrát organizátori celoslovenských skautských ľahkoatletických majstrovstiev. Aktívne boli aj ostatné skautské skautské organizácie. Slovenský katolícky skauting v roku 1932 v Slovenskom raji zorganizoval celoslovenský tábor SKS na ktorom sa zúčastnilo 99 účastníkov. Zbor židovských skautov Hašomer Hacair v Košiciach v roku 1934 a 1935 organizoval župné zlety židovských skautov.

Po roku 1945 počty skautov a skautiek na Slovensku dosiahli najvyšších počtov. V lete 1947 sa vo Svite uskutočnil celoslovenský Tatranský sjazd junákov. Ani z tejto akcie akcie nemáme presné čísla účastníkov. Zo spomienok účastníkov vyplýva, že ich bolo vyše tisíc.

Niekoľko významných skautských podujatí sa uskutočnilo aj v súčasnom období. Medzinárodné, celoštátneho významu: TATRACOR v roku 2004 (2 500 účastníkov), EUROMOOT v roku 2007 (okolo 3000 účastníkov),

Kampaň pre Tatry v roku 2007 (vyše 900 účastníkov).

Nadregionálny charakter majú aj podujatia organizované Podtatranskou oblasťou. Napr.: Oblapenie Spišského hradu v roku 2002, kde bolo vyše 1900 účastníkov, Skautské púte na Mariánsku horu v Levoči, či XIII. skautský snem v roku 2007 v Poprade. A naša oblasť? Medzi najúspešnejšie oblastné zrazy patrili v roku 2004 v Juskovej Voli (140 účastníkov), stoosem účastníkov mal aj zraz pri Kysaku v roku 2008.

Zo zborových akcií je to skautská svätá omša, ktorú organizuje 112.zbor Prameň Prešov – Sekčov. Ďalšou otvorenou akciou sú Skautské dni prof. Hlaváča, ktoré organizuje 126.zbor Hermanovce. Na týchto podujatiach počet účastníkov niekoľkokrát presiahol stovku. Skauti a skautky nášho regiónu boli organizátormi XI. a XV. skautského snemu v Prešove (roky 2003, 2011).

Všetko má svoje výhody, aj nevýhody. K „megaakciám“ mnohí naši činovníci zastávajú záporné stanovisko. Megaakcie majú aj svoju zápornú stránku. Maximálne vyťaženie organizátorov, ktorých nie je nikdy dostatok. Vysoká náročnosť na programové zabezpečenie, problémy so zabezpečovaním stravy, hygienických potrieb, ekologického zaťaženia lokality, nedostatok financií, „šasťkovanie“ pri prezentáciách, atď.

Druhá strana mince je tá, že aj masové podujatia majú pozitívny význam pre našu širokú členskú základňu, aj vo vzťahu k vonkajšiemu svetu. Akcie v štýle prvej Československej republiky v súčasnosti asi nedokážeme zorganizovať. Ale treba porozmýšľať, či predsa „z času na čas“ nie je potrebné tieto „veľké“ podujatia realizovať?

Mufi
foto: internet

Hračka. Večná hračka. Večná hračka z plastu. Večná hračka z plastu pre všetkých. Večná stavebnicová hračka z plastu pre všetkých. Večná stavebnicová hračka z plastu pre všetkých ľudí. Večná stavebnicová hračka z plastu pre všetkých tvorivých ľudí. Večná obľúbená stavebnicová hračka z plastu pre všetkých tvorivých ľudí oslavuje 80 rokov!

LEGO. Svetoznáma hračka prešla od svojho vzniku dlhú cestu. Od jednej malej predajne v Dánsku sa rozšírila do celého sveta a dnes ju nájdete v každom hračkárstve. Lego vlastne nie je hračka, je to stavebnica. Kocky rôznych tvarov, postavičky i doplnky umožňujú hráčom vytvoriť vlastný svet, či svet podľa plánu tvorcov. Investícia do dnes už pekne drahých stavebníc Lego nie je zbytočná. Žiarivé farby Lego Dupla môžu už polročné dieťa motivovať k pohybu. A Lego rastie spolu s ním. A nestarne! S Legom, s ktorým som strávila hodiny svojho detstva pred pätnástimi rokmi sa dnes hrá môj päťročný braček. Lego vďaka plastovému materiálu vydrží takmer večne. Pokiaľ ho nestratíte.

V súčasnosti firma Lego tvorí jednoduché skladačky pre najmenších, mestské korporácie pre starších, ale aj sady pre fajnšmekrov všetkých vekových kategórií. Špecifikom dnešnej doby sú Lego sady inšpirované filmami. www.Starwars.Lego.com vám umožní vybrať si, ktoré lode zo ságy Star Wars budú brázditiť vzdušný priestor vášho bytu.

Už aj postavy z komixov si našli cestu do Lego dielni. Na <http://marvelsuperheroes.lego.com/en-us/default.aspx> si môžete vybrať

vlastného hrdinu zo setov X-men, Avengers a Spiderman.

Knižné hity Harry Potter a Pán Prsteňov majú svoje vlastné stavebnice, inšpirované niektorými príbehmi z kníh. Či si s nimi odohráte divadielko podľa Rowlingovej a Tolkiena, či sa vyberiete vlastnou cestou je na vás.

Takmer k zberateľstvu nabádajúca je edícia Lego Minifigures. K dnešnému dňu je v obehu osem sérií po šiestnástich panáčikoch a každý z nich je iný. Postavy z filmov, z bežného života, z rozprávok – Karkulka, upír, kovboj, alebo William Wallace či Tarzan. Lego je pre všetkých.

Červené logo Lego je síce známe, no málokto vie, že plastová kocka sa vyvinula z drevenej hračky. A že do dnešnej slávy došla vďaka odhodlaniu a nezlomnosti jej tvorcov. 10. augusta oslávilo Lego svoje 80te narodeniny. Pri tejto príležitosti bol príbeh vzniku firmy sfilmovaný do krátkeho animovaného filmu Lego story, ktorý si môžete voľne pozrieť na <http://goo.gl/soLkz>

Otcom Lega je Dán Ole Kirk Christiansen. Po smrti svojej ženy sa musel postarať o svojich štyroch synov a jeho tesárska dielňa bola pre nedostatok práce zavretá. Napriek nepriazni osudu sa Ole nevzdal a prišiel na nápad ako rozveseliť svoje deti a postarať sa o rodinu. Začal vyrábať drevené hračky. V roku 1932 sa tak začala písať história Lego v mestečku Billunde v Dánsku. Ole bol síce šikovný majster, ale nemal obchodného ducha. Nevedel svoje hračky uviesť na trh a dlho bojoval s neúspešným predajom svojich výrobkov. Jedného dňa ale práve Oleho napadlo zlepšiť predaj pútavým názvom produktu.

V roku 1934 vytvoril názov LEGO z dánskeho

leg godt – dobre sa zahraj a v latinčine to zase znamená zostavujem. Najvhodnejší názov pre hračku. Počas rokov sa firma pretĺkala rôznymi problémami, cez požiare v dielni, nízky odbyt a problémy s financiami. Jeden z Oleho synov, Godtfred, začal vo firme pracovať a spolu s otcom sa rozhodli kúpiť stroj na výrobu plastových kociek. Ako prvý v Dánsku začali v roku 1946 vyrábať plastové hračky. Pri pracovnej ceste do Anglicka sa Godtfried inšpiroval rozhovorom s obchodníkom z hračkárskeho priemyslu a rozhodol sa z hračiek vytvoriť systém. Lego začalo vyrábať stavebnice, ktoré podporovali hru detí a ich tvorivé myslenie.

S Lego systémom sa Christiansenovci rozhodli preraziť do sveta. Stavebnice si získali detských hráčov, ale stále tu bol jeden problém. Domčeky či iné výtvary sa nedali zdvihnúť, rozpadávali sa. Aj tento problém však Godtfried v roku 1955 vyriešil, do vnútra kociek vytvoril trubičky a tak sa kocky dali spájať do všetkých možných tvarov. Tento hračkársky vynález si dal patentovať v roku 1958 a Lego si postupne získalo celosvetovú slávu.

Po požari v roku 1960 sa firma venovala už len plastovým systémovým stavebniciam. Kocky ktoré tvoria zlatý poklad firmy sú z materiálu ABS (acrylnitrile butadiene styrene), výrazné svojou farebnosťou ktorá nebledne a tvrdosťou. Investori a návštevníci, ktorí firmu navštevovali, boli zvedaví najmä na oddelenie modelov. Priestory továrne boli obmedzené a neprispôsobené takýmto návštevám. Tak vznikol nápad z expozície modelov vytvoriť park – Legoland.

Od roku 1968 otvára svoje brány v Billunde a len za prvý rok ho navštívilo šesťstotisíc návštevníkov. O päťnásť rokov neskôr vyvinuli kocku väčších rozmerov so širšími rúrkami pre vhodnejšiu manipuláciu drobných rúčok detí predškolského veku – Lego Duplo. Lego kocka sa tak stala hračkou pre všetky vekové kategórie a dokonca bola vyhlásená za hračku storočia.

Dnes stojí na čele firmy Lego už tretia generácia rodiny Christiansenovcov. Oleho vnuk pokračuje v tom, čo začal jeho deda a otec. Lego by nebolo čím je, bez ich hľadania kvality a dokonalosti, viere v nekonečné možnosti systému Lego a túžby dať deťom hračku, ktorá ich nabáda skúmať, prežívať a vyjadrovať vlastný svet. Deti si predsa zaslúžia len to najlepšie.

Ihlička
foto: internet

PROJEKT

Odklínanie dnes, včera a zajtra...

Hanigovský hrad či "Hanigáč", kto to miesto pozná, tak prvé na čo si spomenie bude isto hradný kopec, zarastený krovím, prípadne nedobytný terén nedotknutý zopár sto rokov.

To už dnes neplatí aj vďaka nám, dnes keď po dvoch rokoch práce, a to veru ťažkej práce, je tento hrad blízko Sabinova čoraz známejší a navštevovanejší.

Hradný kopec vyčistený, informačná tabuľa osadená, kopa odkopanej zeminu pri archeológii alebo množstvo osadených kameňov v hradnej stene, to je len časť úspechov na ktorých máme svoj podiel. Na hrade sa pracuje takmer každý víkend od jari do jesene v poddaní občianskeho združenia Novum Castrum, ktoré celú záchranu hradu organizuje a vykonáva aj s našou pomocou.

Tento rok sa pod hradom odohrali aj Hradné dni, ktoré boli spojené so Zrazom rodákov v dedine Hanigovce, no bohužiaľ počasie nám vtedy vôbec neprialo. Hradné dni zahájili prvý tohtoročný prázdninový WorkCamp trvajúci asi týždeň. Vo veľkom sa robila archeológia a každý kto kopal, mal šancu si vykopať nejaký ten črep či klinec, tí šťastnejší drevené obhorené trámy alebo stredoveký štamperlík, samozrejme všetko pod dohľadom archeológa. Okrem toho boli na hrade ešte dva spomínané WorkCampy na ktorých sa podarilo odkopať vstupnú bránu až po pôvodnú podlahu a domurovať veľkú časť severného múru.

Cez prázdniny okrem nás, 65. Zboru Brabeňaki Sabinov, nám boli pomôcť aj skautky zo Stropkova, Okružleho a Prešova(112) a bolo SUPER!

text a foto: Rado

Projekt Odklínanie hradov podporil Nadačný Fond Západoslovenskej energetiky v nadácii Pontis

Úvod do digitálnej fotografie

Digitálny fotoaparát je dnes už celkom bežným zariadením, ktoré vlastní väčšina z nás, no málokto ho vie využiť naplno. Zväčša nám z neho vychádzajú „len“ dokumentačné fotky, ktoré niekam odložíme na disk a nikdy sa k nim už nevrátíme. Tiež som to tak robil. Ak to ale s fotením myslíme naozaj, mali by sme vedieť aspoň zopár základných pojmov.

Základné rozdelenie digitálnych fotoaparátov je na **kompaktné a zrkadlovky (DSLR)**.

Kompaktné fotoaparáty sú najrozšírenejšie prístroje, pretože sú určené pre najširšie nenáročné použitie. Sú to fotoaparáty s pevne zabudovaným objektívom a možnosťou kompozície na LCD paneli.

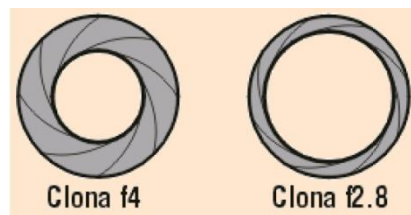
Digitálne zrkadlovky sú najprepracovanejšie fotografické zariadenia.

Ide o ucelený systém fotoaparátu, objektívov a iného príslušenstva za pomoci ktorého je možné nasnímať takmer akýkoľvek motív s najlepším obrazovým výstupom.

Skôr či neskôr pri fotografovaní narazíme aj na tieto pojmy:

Expozičný čas – je to moment, počas ktorého je uzávierka fotoaparátu otvorená a umožňuje prenikať svetlu na digitálny senzor. Čím je čas dlhší, tým viac svetla sa pri danom otvorení clony dostane na senzor.

Clona – otvor v objektíve, ktorého veľkosť môžeme meniť, čím sa mení aj množstvo dopadajúceho svetla na digitálny senzor. Clonové číslo udáva veľkosť otvoru clony a udáva sa v tvare: $f\ 1.4$, $f\ 2$, $f\ 2.8$, $f\ 4$, ... Čím je hodnota čísla f väčšia, tým je otvor clony menší a naopak.

ISO – vyjadruje citlivosť digitálneho snímača na svetlo. Čím je ISO väčšie, tým je snímač citlivejší. Výsledkom je to, že môžeme nastaviť kratší čas expozície, alebo fotiť aj pri zlých svetelných podmienkach.

Hĺbka ostrosti – je to oblasť na fotografii, ktorá je dostatočne ostrá. Čo znamená, že ostrý nemusí byť len predmet, na ktorý sme zaostřili, ale aj predmety pred ním a za ním. Hĺbka ostrosti závisí hlavne od veľkosti otvoru clony, ohniskovej vzdialenosti a od

vzdialenosti fotografovaného objektu.

Kompozícia – je to usporiadanie prvkov v obraze tak, aby zdôraznili autorov zámer. Zvyčajne sa vo fotografii hovorí o tretinovej kompozícii alebo o kompozícii na **zlatý rez**.

Je to vtedy, ak hlavný prvok (objekt) v obraze neumiestníme do stredu fotografie ale do jedného zo štyroch priesečníkov pomyslených priamok deliacich obrazové pole na tretiny.

Pre zvýšenie dynamiky môžeme zároveň využiť aj uhlopriečnu kompozíciu, keď objekty umiestnime do tretín oproti sebe.

Dúfam, že som vás toľkou teóriou neodradil od fotenia a že v ďalších číslach si budeme môcť ukázať príklady fotografovania rôznych situácií ako krajina, portrét, makro a pod.

Cichy
(amatérsky fotograf)
zdroj a foto: internet

MYŠLIENKA

„Bud'te spokojní s tým, čo máte, a využite to. Pozerajte sa na veci z lepšej stránky, a nie z tej horšej. Človek je však skutočne šťastný, až keď rozdáva šťastie aj iným.“

Robert BADEN - POWELL

Vojna svetov

V predvečer sviatku Halloween - 30. októbra 1939 - bola Mary, starousadlíčka z New Jersey, v župane a s uterákom na hlave. Pohodlne sedela v ušiaku, počúvala rádio a snažila sa nevnímať vyzváňanie detí zo susedstva prezlečených za halloweenske príšery. O štvrt' na deväť preladila na stanicu CBS. Z reproduktora sa ozval hlas: „*Observatórium v Mount Jennings zaznamenalo výbuchy na planéte Mars.*“

Po chvíli tanečnej hudby hlásateľ oznámil, že do polí neďaleko mesta dopadol meteorit. Hlas reportéra sa odrazu zajakával: „*Preboha! Niečo čudné presvitá z hmly! Vyzerá to ako sivý had. Sú ich stovky! Nie sú to tykadlá? Už vidím obrysy - je to veľké, obrovské ako medveď, ligoce sa to ako mokrá koža - ale tá tvár - vážení poslucháči, je to neopísateľné. Hadie oči, z úst kvapkajú sliny, bezkrvné pery sa chvejú.*“ Hlas oznámil, že z obrovských kovových cylindrov sa na New Jersey, Chicago aj St. Louise valia tisíce Marťanov vyzbrojených „tepelnými lúčmi“, a jedovatým plynom práve zničili 7000 členov Národnej gardy.

Mary zbledla a vybehla na ulicu plnú ľudí s uterákmi okolo hláv „na ochranu proti marťanskému plynu“. Stala sa jednou z mnohých obetí paniky, ktorú vyvolala rozhlasová hra Orsona Wellesa na motív sci-fi románu H.G. Wellsa *Vojna svetov*. Najslávnejšia mediálna mystifikácia trvala niekoľko hodín. Strhla sa pred 65 rokmi.

Pritom by stačilo, keby si Mary, a s ňou približne milión oklamáných poslucháčov, preladili rádiostanicu o pár minút skôr. Počuli by zvyčajné „*CBS uvádza*“ a úvodné slovo autora. V momente, keď sa Orson Welles v rozhlasovom štúdiu konečne zbadal a prerušil hru oznamom, že ide len o fikciu, davy ľudí už utekali do lesov a rabovali obchody. Dialnice sa upchali, policajné stanice obliehali ľudia prosiakajúci o plynové masky.

„*Vypnite prívod elektriny, zamerajú nás,*“ kričal jeden. V Indianopolise vtrielila uprostred omše do kostola žena a vrieskala: „*Zničili New York! Nastal koniec sveta!*“ Osamelý mestský paranoik zašepkal: „*Konečne prišli,*“ a vrhol sa zo strechy domu.

O pár hodín začali zmätení obyvatelia vyliezať z úkrytov. Postupne sa dozvedali, že podľahli veľkolepému neplánovanému klamu. Hŕstka zúrivcov sa vybrala k budove rádia CBS a vypálila ju do tla.

Welles zatiaľ stál v štúdiu, energicky riadil celé predstavenie a snažil sa ignorovať hluk, vydávaný policajtov, dobývajúcimi sa do budovy CBS. Taylor Davidson, jeden z činiteľov CBS, presviedčal Wellesa, aby prerušil predstavenie a upokojil vydesené poslucháča. „*Sú vydesení?*“ Opáčil Welles. „*Fajn! Majú byť vydesení!*“

Keď bolo po všetkom, Welles a jeho štáb sa potajomky vyplazili zadným vchodom, aby sa vyhli záplave reportérov a policajtov, ktorí si s nimi túžili prehovoriť.

Deň nato však Welles nasadil svoj najlepším jednoduchým výrazom a vyšiel

na verejnosť s ospravedlnením. „*Sme hlboko šokovaní a hlboko toho ľutujeme,*“ povedal vtedy. Dušoval sa, že vôbec nemal potuchy, akú paniku rozpúťali.

Niekoľko hodín „marťanskej“ paniky zanechalo ďalekosiahle následky. Prvá veľká prezentácia moci médií bola na svete. Okamžite sa vytvorila skupina presadzujúca zavedenie cenzúry.

Psychológovia mali dosť materiálu na analýzy na niekoľko generácií. Efektu pomohol aj zlatý vek rozhlasu, v nedeľu večer zvykla počúvať rozhlas celá Amerika.

„*Vojna svetov ukázala, že pár cvičených hlasov doladených zvukovými efektmi dokáže presvedčiť masy aj o najväčších nezmysloch,*“ napísala vtedy komentátorka denníka New York Tribune Dorothy Thompsonová. „*Hilterovi sa len pred mesiacom podarilo vylakať Európu až do biela, ale ten má aspoň za sebou skutočnú armádu,*“ dodala.

Vojna svetov bola vysielaná roku 1944 v Čile s podobným ohlasom. Vtedy bola v meste Santiago dokonca mobilizovaná armáda. Ešte o pár rokov neskôr, v roku 1949, vypukla pri rozhlasovom vysielaní v ekvádorskej meste Quito panika, ktorá vyvrcholila podpálením rozhlasovej stanice a redakcie miestnych novín, pri ktorom zahynulo dvadsať ľudí.

Filip
foto: internet

TERMÍNY

15. október - vyúčtovanie dotácie MŠVVŠ pre väčšinu zborov a oblastí

15. december - ukončenie registrácie za prijímateľa 2% na notárskom úrade pre rok 2013

Dat' životu príbeh – Randy Pausch

Keď budem mať 90 rokov, chcem sa obzrieť dozadu a povedať si: „Toto bol super život!“ Mal zmysel a cieľ, grády, úsmevné príhody, trapasy a fúru skvelých ľudí. To je môj sen. A vždy sa nechám rada inšpirovať ľuďmi, ktorí dali svojmu životu príbeh. Tu je jeden z nich.

Rok-dva dozadu sa mi dostala do rúk knižočka s názvom **Posledná prednáška**. Povedala som si, že to bude ďalšia zo série brakovej literatúry so zaručeným návodom na šťastný a úspešný život, stačí piť mlieko, cvičiť jógu a nezabudnúť dýchať. Z dlhej chvíle som sa však začítala... a neprestala som až dokonca.

Mladý chlapík, univerzitný profesor počítačovej vedy, prednáša svoju poslednú prednášku na akademickej pôde.

Žiadne nuly a jednotky, ani náročné výpočty. Rozpráva o plnení si svojich detských snov. O tom, ako túžil ocitnúť sa v bezťažavom stave, byť kapitánom Kirkom, pracovať pre Walt Disney Imagineering a napísať článok do Svetovej knižnej encyklopédie.

Chlapec si akože veril. No ale on si ich vážne aj splnil! A rozpráva ako na to. O tehlových múroch, ktoré tu sú preto, aby sme si uvedomili, ako veľmi niečo chceme. O ľuďoch, ktorí mu dali poriadnu studenú sprchu a posunuli ho ďalej. O rodičovskej lotérii. O zaničení a tvrdej práci...

Plnenie detských snov sa stalo jeho životným koníčkom, a nielen tých vlastných. Hovorí sa, že vrana k vrane sadá a Randy bol obklopený ľuďmi, ktorí snivali, tvrdo pracovali a svoje detské sny si plnili. No bodaj by nie, keď ich detstvo prerástlo do modelovania virtuálnych svetov.

V podstate len pokračovali v hraní sa. Ale vďaka tomu sa Randy podieľal aj na plnení snov mnohých iných ľudí.

Randy si svoju prednášku užíva, uťahuje si zo sveta a najviac zo seba a publikum ho doslova žerie. To, čo je zarážajúce na tomto človeku, je akoby malicherná vec. Rakovina pankreasu. Ostáva mu pár mesiacov života, no namiesto toho, aby sa ľutoval, robí na javisku kliky a ponúka divákovi svoje obrovské plyšové zvieratá (ďalší z jeho snov). Z celej jeho osoby srší elán. Akoby kričal: „Mal som život rád a odšťavil som ho do poslednej kvapky!“

Fintou Randyho Poslednej prednášky je to, že nie je určená nám, bežným poslucháčom. Je určená jeho trom malým deťom, ktoré nebude môcť sprevádzať počas dospievania. Prezrádzať ďalej nebudem. Poslednú prednášku si môžete pozrieť tu: http://www.youtube.com/watch?v=ji5_MqicxSo

Maša

foto: internet

SLUŽBA

V obklopení skautov

Moje prázdniny začali priskoro. S úmyslom naozaj si oddýchnuť a prázdninovať som začala napíňať voľné dni rôznymi aktivitami už od polovice mája. Prichádzali ponuky a jedna bola mimoriadne zaujímavá.

Dostala som pozvanie zúčastniť sa skautského tábora ako pomocná kuchárka. Sama sa smejem keď vyslovujem túto funkciu. Nakoniec som sa rozhodla zúčastniť sa jedného týždňa. Prišla teda sobota - deň môjho nástupu do funkcie. Jedno si pamätám, že som počas celého tábora nebola taká unavená ako tento prvý deň.

Množstvo nových ľudí, vôní, miest, ovádov a ďalších vecí v takej miere na akú som zvyknutá nebola. To bolo pre mňa asi najťažšie ale zároveň aj najzaujímavejšie. Od tohoto dňa som spoznávala všetko čo mi bolo dovtedy cudzie.

Nové tváre sa mi udomácnili v hlave a ja som slobodne mohla fungovať a s radosťou variť.

Tábor bol pre mňa výzvou, keďže som nič podobné nikdy neabsolvovala. Dnes môžem povedať že neľutujem ani jednu kuchynskú minútu, ani jednu skautskú pieseň či prepád, že pre mňa bolo čarovné spoznať ako fungujú vlícatá, skautky, hobiti aj roveri.

Bolo mi ctou byť súčasťou Modrého z neba (splnilo sa mi odveké pranie :D), vyskúšať si sprchu v (pre mňa) bojových podmienkach.

Všetky skautské "zvyky" boli pre mňa novinkou - ale tie vám neprezrádzam - tie si zažite sami :) Stojí to za to!

Posledný deň, keď som bola chvíľku sama v lese prišlo mi ľúto, že som ako dieťa nezažila sama túto divokosť mimo domova. Tak teda, už teraz hlásim svojich xyz detí, ktoré budem mať na skauting.

Ďakujem Baterke za pozvanie a všetkým skautkám a skautom za silné zážitky a spomienky.

Aneta

Leto dobrovoľníka

Niektor cez leto zarába ťažké prachy v zahraničí. Niektor drie ako otrok a zarobí malé prachy. Niektor cestuje k moru, do hôr, nasáva divy krajín. Niektor sedí doma za compom a žije virtuálny svet. Niektor celé leto otročí na záhradke. Chuti leta je toľko, koľko je ľudí na planéte.

Taký skautík pokročilejšieho veku, v žargóne moderného sveta nazývaný tiež dobrovoľník. Sotva si šťastne vydýchne, že i naďalej môže využívať študentské zľavy, už mu začína letný kolotoč. Dotiahnuť program na tábor, zháňať materiál. Zháňať prihlášky od členstva. Zháňať človeka čo mu dá rýchlo kurz poikového umenia. Obvolávať starých rodičov, už roky chápano prižmurujúcich oči nad podivnými požiadavkami svojich vnúčeniec. Kto iný by zabezpečil perá do indiánskych čeleniek či zapožičanie kráľika na táborové zviera? Pár dní pred táborom, uvedomujúc si aj svoju osobu, beží ku lekárovi po potvrdenie a trpezlivo odpovedá na každoročnú otázku: "Vy ešte chodíte na tábor?" „Ako vedúci.“ Ešte doplní zásoby hroznového cukru, čierneho čaju či kávy (nie, rover nebeží na nepravdepodobnostný pohon).

Tábor. Najromantickejšia časť skautského roka a zároveň najnáročnejšia. Vstáva dve hodiny po slnku, aby si užil to ticho nového dňa a stihol tú svoju kávu. Cez deň pomáha kde treba, pripravuje etapy, realizuje etapy, upratuje po etapách. Alebo niekoho deleguje. Taktiež stihne niekoho rozosmiať, niekoho kus užerie, vyloví nejaké to víča z potoka, naženie skautíkov na drevo a ešte aj stihne napísať pár listov do táborovej pošty. Po nočnej hre a uzamknutí všetkých víchat do spacákov si vymení úsmev s mesiacom a mŕtvy padne na drevenú posteľ.

Spánok je pre tento ľudský druh prežitok. Preto po návrate domov rodičia vítajú skôr zombíka ako svojho potomka. Pár dní dospáva stratené noci a pokračuje v šnúre. Urobiť poriadky s vecami vyhodnenými po závoji v klubovni. Zistiť veľkosť svojho konta, ušetreného z brigád počas roka.

Dohodnúť čas a miesto oddielového plánovania s ostatnými. Vybaviť desiatky mailov o plánovaní ďalších letných akcií. Opäť zbalí svoj domček do ruksaku a ide pomôcť na festival, aby si ho mohol užiť zadarmo. Po ďalších prebdených nociach a pár stopoch domov je čas na regeneráciu. Iba žeby ho čakala lesná škola alebo jamboree.

Potom tých pár dní v domácom hniezde venuje praniu, spaniu, pravidelnej strave. Alebo obvolávaniu všetkých svojich známych skautských kontaktov o zapožičanie lán či lukov.

Zháňanie nového cancáku. A cibreniu speakingovania. Leto je od slova letí. Dva týždne servírovania plastových obedov, spúšťania detí na sklzke, usmerňovania ich pri vyrezávaní lyžičky či sprevádzaní ich po slovenských horách. Možno ďalšie festivaly, či hudobné, či stredovekého života na hrade. Možno výprava s roverským kmeňom do veľkej neznámej. Tak či tak dva týždne zletia a Vy ani neviete, čo všetko ste stihli.

Záver leta už stíha venovať len vráteniu požičaných vecí či záhadne zblúdilych vecí nájdených v ruksaku po tábore.

Ešte možno stihne nejaký splav alebo lezenie s kamošmi z iných zborov. Úplne najlepší oblastný zraz. A najšikovnejší zvládajú urobiť poriadok vo fotkách z leta, nahodiť ich na web a možno i napísať do kroniky (či oblastníka). Takže po lete vyzerá bilancia dobrovoľníka asi takto: prázdna peňaženka. Opražená tvár slnkom, v nohách

kilometre. Hlava plná zážitkov, skúseností, spomienok, prečistená a resetovaná po desiatich mesiacoch. Pociť užitočnosti. Ak pre niečo bije vaše srdce, robíte to pre seba a iných a nečakáte za to milióny v zlate, volá sa to dobrovoľníctvo. Kým budú existovať ľudia, ktorí sa vedia nezištne darovať, ľudstvo má nádej.

Ibaže by nemalo. Ved' koľko ľudí, toľko chutí.

PS: Venované Ariel a Číňanovi. A Roverom, ktorí ma inšpirujú. A VĎAKA všetkým rodičom, ktorí svojim deťom toto tolerujú.

Ihlička
foto: českí skauti

„Daruj všetko, čo máš: svoje skúsenosti, pocity, myšlienky, túžby. Čím viac toho dáš, tým väčší sa obohatiš a tým viac túžiš dávať, čiže viac miluješ.“

Maria Chiara Carulli

Jeden dar pre všetkých

Úprimné úsmevy, slzy dojatia, zimomriavky, chvenie sŕdc,... Jednoducho povedané: „SILA.“ Takto možno opíšeme pocity, ktoré v nás znejú po emocionálne silných udalostiach. emocionálne zasahujúcich. Podobné pocity sme zdieľali 15.7.2012 na lúke v Bajerovciach.

Ak sa domnievate, že je to v čase skautského tábora, tušíte správne. Pýtate sa, čo také silné sa môže udiť v jedno nedeľné popoludnie „u skautoch na dvore?“ Možností je veľa – pád dôvery z 1,5 metrovej výšky; oslava Vianoc; vyvrcholenie pokladovky; možno blatová vojna či iné nezabudnuteľné zážitky. Alebo aj 1. sväté prijímanie v kruhu najbližšej i skautskej rodiny, priateľov a hlavne, v silnom Božom objatí – na lúke, pri lese, pod nebom.

Julinke, nášmu vícatku, trošku neobyčajnému, možno trošku z iného cestíčka sa v tento deň tiež splnil tajný sník o bielych šatách, venčeku na hlave a kytici v ruke. Sen o tom, že všetci, ktorí ju ľúbia a ktorých ľúbi ona budú okolo nej, s ňou a pre ňu.

A možno si ani neuvedomovala a neuvedomí naplno to požehnanie, ktoré cez ňu Boh vyslal práve k nám, ľuď z jej blízkosti. Cez dieťa, ktoré prvýkrát prijalo Ježiša v Eucharistii, sme my všetci dostali darček – spojenia, blízkosti, radosti,...

Každého si Boh môže použiť pre svoj plán. Julinka je špeciálny človečik – má autizmus, „svoj svet,“ ale zakaždým, keď doň dokážete vstúpiť zistíte, že tam nájdete to miesto, kde On prebýva. Julinka, ďakujeme!

Snehulienka

báseň: A. Vašková

DNES.
Čistý biely dres.
A Ty!
V sebe ukrytý....
SVET.
Pozná málo viet,
ktorým rozumieš.
A Boh to chápe tiež.
VIDÍ.

Každý, kto dnes príde,
že z klásku chlebič vzíde,
aj v čase hladu syti.
ZÁZRAK,
v slze skrytý vnímam,
tam, kde srdce čisté,
Spasiteľa prijíma.

FOTO NÁVRATY

Východoslovenská
skautská oblasť na

11. Stredoeurópske
jamboree
zaži živly

KURZ

SKAUTSKEJ

PRAXE

Záľesáctvo a skauting patria k sebe, ale viete ako na to? Vysvetlíme vám ako ju prepojiť s družinovkami a prezradíme finty, ktoré zaberú aj na totálnych leňochov. Na konci budete mať fúru nápadov čo robiť a ako na začať.

Cieľová skupina: od 15 rokov, prioritne radcovia alebo ľudia aktívni v družinách/oddieloch

Termín: 16. – 18. november 2012

Miesto: BB-ZV-DT (upresní sa)

Cena: 10,- €

Prihlášky: posielajte do 5. novembra 2012 na kurzy@sels.sk

www.sels.sk

INDULONA VI.

*Ako dosiahnuť ideálne štátne zriadenie - despotizmom alebo vládou zákona?
Je Macchiavelliho vladár tyran?
Je pokora cnosť alebo nemoderný prežitok?*

Termín: 9. - 11. 11. 2012

Miesto konania: včas sa upresní (na východe)

Hostia (vedúci diskusií):

Matúš Sitár, PhD.

- filozof, metafyzik,
- učiteľ v KAN

Doc. ThDr. Michal Hospodár, PhD.

- kňaz,
- vysokoškolský učiteľ na GTF PU

Témy: - ideálny štát (nielen) vo filozofii,
- pokora a jej miesto v súčasnom svete

Poplatok: 13,- € **Hláste sa do:** 1. 11. 2012

Kontakt: Ján Breza (Padre) - brejano@gmail.com, 0949 141 173

**Vydal Slovenský skauting,
Východoslovenská oblastná rada**

Termín vydania: SEPTEMBER 2012
Nepredajné, len pre vnútornú potrebu.
Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Kovi, Yan, Zuzu, Jeleň Rudolf, Ihlička, Filip, Snehulienka (112. zbor Prameň Prešov – Sekčov) Mufi (49. zbor Geronimo Prešov), Vojto (KDSS), Meňa, Cichy (120. zbor prof. Pavla Bileca Humenné), Rado (65. zbor Brabeňaki Sabinov), Maša (3. zbor Aničky a Bořivoja Uhrových Kežmarok), Aneta

Grafická & textová úprava:
Yan

Bankové spojenie:
Tatrabanka, pobočka Prešov, kód banky 1100,

č. účtu 266 671 8114, IČO: 37792725

Ak sa Ti toto číslo páčilo, pošli ho ďalej skautom/kám, ktorý ho ešte nečítali...

Vďaka!

